

Arrest

nr. 184 082 van 21 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 september 2016 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat COENE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij kwam als minderjarige samen met haar moeder naar België.

Als meerderjarige diende verzoeker op 11 september 2015 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Die aanvraag werd op 16 juni 2016 onontvankelijk verklaard en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 29 juni 2016. Hij stelde hiertegen een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad die het beroep verwierp. Verzoeker werd op 29 september 2016 aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 29 september 2016 neemt de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel onder de vorm van een bijlage 13septies. Bij arrest 175 971 van 6 oktober 2016 verwerpt de Raad de ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen deze beslissing.

Op 29 september 2016 neemt de verwerende partij de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing met motieven :

"Aan de Heer die verklaart te heten(1):

naam: E.

voornaam: U.

geboortedatum: 19.12.1996

geboorteplaats:

nationaliteit: Mongolië

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 29.09.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft reeds een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten op 16/06/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene heeft als minderjarige de procedures van zijn moeder SARANTUYA Baigalmaa ° 17/06/1972 gevolgd.

Deze heeft op 26/01/2010 en 04/08/2011 een aanvraag tot medische regularisatie ingediend (9ter van de Vreemdelingenwet), de 1e aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 05/10/2010 en de 2e onontvankelijk doch ongegrond op 16/12/2013. De moeder van betrokkene diende op 22/10/2013 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980, deze werd eveneens onontvankelijk verklaard op 04/03/2014. Als meerderjarige diende betrokkene eveneens een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 op 11/09/2015, deze werd op 16/06/2016 onontvankelijk verklaard en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 29/06/2016. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing bij de RVV, het gaat hier niet om een schorsende procedure. Een schending van artikel 3EVRM werd in deze procedures niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene werd nochtans als minderjarige door de stad Oostende op 30/12/2013 geïnformeerd en als meerderjarige door de gemeente Gistel op 29/06/2016 over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Aangezien zowel betrokkene als zijn moeder S. B. ° 17/06/1972 en zus E. U. ° 27/09/1993 zich illegaal op het grondgebied bevinden en dus allen het grondgebied moeten verlaten is er geen sprake van een schending van artikel 8EVRM.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van twee jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke overheden in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt:

“Schending van de artikelen 74/11 Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginsel van behoorlijk bestuur, doordat het inreisverbod niet gegrond is op de juiste feitelijke gegevens en niet is gegrond op een afweging en/of onderzoek van de specifieke omstandigheden van verzoeker.

Uit de beslissing blijkt dat verwerende partij zich steunt op artikel 74/11, §1 Vw, waarin bepaald wordt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit deze bewoording volgt dat verwerende partij in eerste instantie rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt.

Er moet bijgevolg een onderzoek naar of een afweging van de specifieke omstandigheden van het geval van verzoeker blijken uit de bestreden beslissing (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900), op grond waarvan verwerende partij besloot een bepaalde termijn op te leggen (zie bv. RvV van 29 juni 2015, nr. 148 746).

Welnu, verwerende partij beslist een termijn van 2 jaar op te leggen, zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt.

De verwerende partij zwijgt in haar beslissing in alle talen over de relatie van verzoeker met Esmee Pauw, een unieburger.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele manier dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de nochtans zeer belangrijke elementen van het gezins- en familieleven van verzoeker.

Er is een zeer belangrijk element van het gezins- en familieleven waar verwerende partij van op de hoogte was, doch waaromtrent verwerende partij helemaal niets vermeldt.

Verzoeker heeft reeds sinds twee jaar een relatie met E. P., een unieburger.

Verzoeker en E. P. hebben zeer vergevorderde huwelijksplannen. Reeds sinds juli 2016 zijn verzoeker en E. P. bezig met het verzamelen van alle nodige documenten om te kunnen huwen:

- Op 11 juli 2016 verkregen zij een uittreksel uit de bevolkingsregisters van Zaanstad, Nederland met bewijs van ongehuwdheid van E. P.

- Op 11 juli 2016 verkregen zij eveneens de akte van geboorte van Esmee Pauw

- Op 20 juli 2016 verkregen zij de geboorteakte van verzoeker, reeds beëdigd vertaald en gelegaliseerd

- Op 29 augustus 2016 verkregen zij een akte van gewoonterecht van de ambassade van Nederland

- Op 7 september 2016 verkregen zij via de ambassade van Mongolië een gelegaliseerd attest van ongehuwdheid en paspoort van verzoeker

Uit de bovenvermelde reeds verzamelde documenten blijkt overduidelijk dat verzoeker en E. P. volop bezig waren met de voorbereiding van hun huwelijk.

Verzoeker en E. P. hebben zich diverse keren aangemeld bij de ambtenaar van de burgerlijke stand, om na te gaan welke documenten nog nodig waren. De ambtenaar van de burgerlijke stand was zeer goed op de hoogte van het voorgenomen huwelijk.

Meer nog: Midden september 2016, de laatste keer toen verzoeker en Esmee Pauw zich bij de ambtenaar van de burgerlijke stand aanmeldde, liet die verstaan dat er een probleem zou zijn aangaande het benodigde attest van inschrijving in het bevolkingsregister, gezien zowel verzoeker als E. P. niet officieel zijn ingeschreven te Gistel.

Omdat er geen attest kon worden afgeleverd ter bewijs van woonst te Gistel, liet de ambtenaar van de burgerlijke stand weten dat het bewijs zou worden bekomen door middel van een woonstcontrole. Deze woonstcontrole zou gebeuren op 29 september 2016.

Na positieve woonstcontrole zou eindelijk aan alle formaliteiten voor huwelijksaangifte zijn voldaan en zou de huwelijksaangifte kunnen doorgang vinden.

Het is al te frappant dat net op de datum dat deze woonstcontrole zou plaatsvinden, de politie zich naar de woning van verzoeker begeeft, en in plaats van de beloofde woonstcontrole uit te voeren, verzoeker naar het gesloten centrum te Steenokkerzeel overbrengt en hem een bijlage 13 septies en bijlage 13 sexies overhandigt.

In eerste instantie waren verzoeker en E. P. in de veronderstelling dat de politie kwam voor de geplande woonstcontrole. Toen verzoeker diende mee te gaan naar het politiekantoor mocht E. P. echter niet meegaan. Zij diende thuis te blijven en haar werd verteld dat verzoeker enkel mee moest voor enkele formaliteiten en een uur later alweer thuis zou zijn.

E. P. bleef alleen achter.

De betreden beslissing maakt niet de minste melding van de aanwezigheid van E. P. op het moment van de arrestatie, noch van haar relatie met verzoeker, laat staan van de vergevorderde huwelijksplannen waar de verwerende partij van op de hoogte was.

De betreden beslissing zwijgt in alle talen over deze toch wel zeer belangrijke elementen.

Het is zelfs frappant in de bestreden beslissing te moeten lezen:

“Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar”

De verwerende brengt het geplande huwelijk op geen enkele manier in rekening bij het nemen van haar beslissing.

Dat verzoeker en E. P. hun huwelijksaangifte aan het voorbereiden waren en eerstdaags zouden huwen, blijkt duidelijk uit alle documenten die verzoeker en E. P. de laatste twee maanden hebben verzameld.

Dat de verwerende partij net op de vooravond van hun geplande huwelijksaangifte verzoeker kwam arresteren, kan bezwaarlijk ‘toeval’ zijn. Dat de verwerende partij vervolgens in de beslissing niet de minste melding maakt van dit alles, spreekt boekdelen.

Eveneens werd reeds uiteengezet dat niet anders kan dat verwerende partij, minstens de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gistel, kennis had van het voorgenomen huwelijk.

Verwerende partij kan ook onmogelijk beweren geen weet te hebben van de relatie met mevrouw E. P., gezien zij op het moment van de arrestatie bij verzoeker aanwezig was, en aandrang om mee te mogen gaan naar het bureau, doch dit door verwerende partij werd geweigerd.

Doch zelfs indien verwerende partij zou trachten te overtuigen dat zij geen kennis had van het geplande huwelijk met mevrouw E. P., dan nog kwam het aan hem toe om zijn beslissingen te steunen op een correcte feitengaring, en mits zorgvuldige voorbereiding (RvS nr. 167.411; RvS nr. 154.954, dd. 14 februari 2006).

In casu deed de verwerende partij net het tegenovergestelde. Verzoeker mocht niets vertellen over zijn geplande huwelijk, en in de bestreden beslissing werd niet de minste melding gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat verwerende partij zich diende te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook geenszins dat verwerende partij rekening heeft gehouden met alle relevante gegevens omtrent het gezins- en familieleven van verzoeker, ondanks verwerende partij hier van op de hoogte was, minstens moest zijn, en anderzijds onderzoek had moeten voeren naar deze elementen, indien hij niet op de hoogte meende te zijn.

Hierdoor heeft verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht, het motiveringsbeginsel en artikel 74/11 Vw. geschonden.

Het middel is gegrond.“

De verzoeker verwijt de bestreden beslissing in eerste instantie geen rekening te houden met zijn specifieke omstandigheden, zoals opgelegd door artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, meer bepaald met het gegeven dat hij een relatie heeft met E. P., een Unieburger met wie hij wenst te huwen. Volgens verzoeker heeft hij met haar een relatie sinds twee jaren en zijn zij sedert juli 2016 nuttige documenten aan het verzamelen om te kunnen huwen. Verzoeker benadrukt dat *“de verwerende partij, minstens de ambtenaar van de burgerlijke stand”* van de betrokken gemeente zeer goed op de hoogte was van de huwelijksplannen omdat hij en zijn vriendin zich diverse keren bij de gemeente hebben aangemeld om

na te gaan welke documenten nog nodig waren om te kunnen huwen. Verzoeker weidt dan uit over een bewijs van woonst dat nodig was voor het huwelijksdossier, dat dit niet kon opgesteld worden door de gemeente omdat verzoeker en zijn vriendin niet officieel zijn ingeschreven te G. en dat met de ambtenaar van de burgerlijke stand werd afgesproken dat het bewijs van woonst zou geschieden via een woonstcontrole op 29 september 2016. Verzoeker gaat dan nader in op de gebeurtenissen van 29 september 2016, met name het feit dat hij opgepakt werd en naar een gesloten centrum werd gevoerd. Verzoeker stelt dat zijn Nederlandse vriendin op het moment dat hij opgepakt werd, aanwezig was en valt over het feit dat de bestreden beslissing geen melding maakt van haar aanwezigheid, noch van hun relatie noch van hun vergevorderde huwelijksplannen. Verzoeker voegt eraan toe dat hij ook niets mocht vertellen over zijn gepland huwelijk. Hij houdt in essentie voor dat de verwerende partij op de hoogte had moeten zijn van diens relatie en voorgenomen huwelijk. Door met deze elementen geen rekening te houden meent verzoeker dat de voorgehouden bepalingen in het eerste middel geschonden zijn.

2.2. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet, alsook van de artikelen 2 en 3 de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie juncto de hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur *“doordat de overheid verzoeker niet heeft gehoord voordat jegens hem een nadelige individuele maatregel werd genomen”*. Verzoeker geeft eerst een theoretische uiteenzetting over het recht om gehoord te worden en betoogt vervolgens dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij verzoeker afdoende gehoord heeft. Verzoeker betoogt vervolgens dat hij bij de afname van zijn verklaring door de politie op 29 september 2016 niet mocht verklaren wat hij wilde. Volgens verzoeker werd alles wat hij wilde zeggen over zijn gepland huwelijk telkens genegeerd en is er dan ook geen sprake van een redelijk en afdoend gehoor.

Het tweede middel luidt :

“Schending van: de artikelen 7, 74/13, 74/14 §3, en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 2 en 3 Wet motiveringsplicht bestuurshandelingen, en artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01) juncto de hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur doordat de overheid verzoeker niet heeft gehoord voordat jegens hem een nadelige individuele maatregel werd genomen

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01) bepaalt (eigen onderlijning):

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen

b. het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim

c. de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden”

Het recht op behoorlijk bestuur werd door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, waardoor verzoeker het thans kan inroepen, ondanks het Handvest gericht is tot de instellingen van de EU (zie HvJ 31 maart 1192, C-255/90, P. Burban, Jurispr. 1992, I-2253, Gerecht van eerste aanleg 18 september 1995, T-167/94, Nölle, Jurispr. 1995, II-2589).

Uit dit algemeen rechtsbeginsel volgt dan ook dat verzoeker het recht had gehoord te worden alvorens verwerende partij overging tot het nemen van een voor verzoeker nadelige beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet dat verwerende partij verzoeker afdoende gehoord heeft; de bestreden beslissing vermeldt dat ook niet.

Verzoeker werd door de politie gebracht naar de het politiekantoor van Oudenburg. Daar werd van hem een verklaring afgenomen.

Echter, verzoeker mocht niet verklaren wat hij wilde. Telkens hij iets wilde zeggen over zijn geplande huwelijk eng relatie met E. P., werd dit genegeerd met de mededeling: “dit weten wij al”.

Van een redelijk verhoor waarbij de verwerende partij moeite doet om alle relevante informatie te bekomen is niet de minste sprake.

Verzoeker werd vervolgens in het bezit gesteld van de bestreden beslissing, zonder dat ook maar enige rekening was gehouden met hetgeen verzoeker verklaard had en wilde verklaren doch de mogelijk niet toe kreeg.

Verzoeker is allerm minst afdoende verhoord.

De bestreden beslissing maakt niet de minste verwijzing naar enig element dat verzoeker zou vermeld hebben, en werd zeer snel aan verzoeker overhandigd, waardoor het voor verzoeker overduidelijk was dat de bestreden beslissing al was opgemaakt nog voordat verzoeker was gehoord.

Zoals reeds betoogd was verwerende partij op de hoogte van de huwelijksplannen, minstens had verwerende partij kunnen kennis nemen van de daarin aangebrachte elementen.

En zelfs als verwerende partij zou beweren geen kennis te hebben gehad van de aanvraag, dan nog, had hij, door verzoeker afdoende te horen, kennis kunnen krijgen van deze elementen.

Bijgevolg, door verzoeker niet afdoende te horen, heeft verwerende partij geen rekening gehouden met de elementen van het gezins- en familieleven, die verzoeker dan, mocht hij daartoe de kans gekregen hebben, nogmaals had kunnen meedelen aan verwerende partij.

Uw Raad oordeelde reeds dat er sprake was van een schending van de hoorplicht in een gelijkaardig geval (RvV dd. 6 februari 2015, nr. 138 017):

“De Raad moet bijgevolg vaststellen dat de naleving van de hoorplicht er mogelijks had kunnen toe leiden dat verweerder een andersluidende beslissing had genomen. In tweede instantie blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier dat verweerder conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een beoordeling heeft gemaakt omtrent het gezinsleven van verzoeker bij zijn voornemen een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering te nemen. De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).”

Verwerende partij heeft dan ook de hoorplicht geschonden, en hierdoor ook de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

Het middel is gegrond.”

2.3. Gelet op hun onderlinge samenhang worden het eerste en tweede middel samen behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt uitdrukkelijk voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen,

zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM en waarnaar de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet verwijst. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op verwijderingsmaatregelen. Evenwel wordt er opgemerkt dat in casu de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is zodat de verzoeker zich niet dienstig op artikel 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet kan beroepen en deze onderdelen onontvankelijk zijn. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet nu de bestreden beslissing niet op deze bepaling is gesteund. Voor het overige legt verzoeker niet op afdoende wijze uit waarom hij meent dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet is geschonden. Hij stelt dienaangaande enkel dat niet voldoende rekening werd gehouden met diens specifieke omstandigheden, onderdeel dat hieronder wordt besproken. Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet blijkt uit diens grieven niet.

Waar verzoeker meent dat met zijn relatie met E.P. en het voorgenomen huwelijk niet afdoend rekening werd gehouden en hij had moeten gehoord worden merkt de Raad het volgende op:

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie waarnaar verzoeker verwijst, niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De vreemdeling kan er bijgevolg geen recht aan ontleen om te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten echter ook gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.

In het administratief dossier bevindt zich een "Administratief verslag: illegaal verblijf" opgesteld door politiebeambte G.K. op 29 september 2016, zijnde de dag dat verzoeker werd opgepakt. Dit verslag werd op dezelfde dag door "Fedpol" verzonden naar de verwerende partij. Uit dit verslag, waarin kan gelezen worden dat verzoeker vlot Nederlands spreekt, kan afgeleid worden dat verzoeker uitgebreid gehoord is geweest door de Federale Politie. Het maakt uitgebreid gewag van de verblijfshistoriek van verzoeker in België, waarbij de link wordt gelegd naar verzoekers moeder en zus. Het verslag maakt echter geen gewag van een relatie die verzoeker zou hebben met zijn Nederlandse vriendin, noch wordt haar aanwezigheid vermeld op het adres waar verzoeker werd opgepakt. In het administratief dossier zitten ook geen andere stukken die dateren van vóór het treffen van de bestreden beslissing waarin gewag gemaakt wordt van deze relatie, zoals een verblijfsaanvraag in dit verband of een bericht van de gemeente G. waarin gewag gemaakt wordt van huwelijksplannen. In dit verband dient benadrukt te worden dat waar verzoeker in zijn verzoekschrift verklaart dat hij al twee jaar een relatie heeft met een Nederlandse vriendin, deze relatie niet vermeld wordt in de aanvraag om verblijfsmachtiging die hij op 7 september 2015 heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag, die zich bevindt in het administratief dossier, bevat nochtans een rubriek "artikel 8 EVRM" waarin echter enkel meegedeeld wordt dat verzoekers familie in België woont, dat hij hier steeds school heeft gelopen, hier een sociaal netwerk heeft uitgebouwd en geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst. Vermits voorafgaand aan de bestreden beslissing verwerende partij geen kennis had van verzoekers relatie met zijn Nederlandse vriendin of van haar aanwezigheid op het adres waar verzoeker werd opgepakt, kan de verwerende partij bezwaarlijk verweten worden hierover niet gemotiveerd te hebben in de bestreden beslissing of hiermee geen rekening te hebben gehouden. Verzoeker stelt dat de verwerende partij van deze relatie op de hoogte moest zijn, maar de Raad ziet niet in waarop verzoekers verwachting gestoeld is dat de verwerende partij hiervan op de hoogte kon zijn vóór het treffen van de bestreden beslissing, gezien geen enkel element in die richting wees. Verzoeker betoogt dat verwerende partij *"onderzoek had moeten voeren naar deze elementen, indien hij niet op de hoogte meende te zijn"* maar de Raad ziet niet in hoe de verwerende partij tot het besluit had kunnen komen niet op de hoogte te zijn van alle elementen die verzoekers zaak kenmerken. Verzoeker houdt voor dat hij bij zijn gehoor door de Federale Politie op 29 september 2016 niet de kans kreeg om gewag te maken van zijn relatie met zijn vriendin, doch dit is niet meer dan een blote bewering, die de vaststellingen gedaan door een politiebeambte niet onderuit kan halen, temeer omdat het betrokken administratief verslag verwijst naar een door de Federale Politie opgesteld proces-verbaal dat bekleed is met bijzondere bewijskracht. Er is geen enkel element dat erop wijst dat verzoeker niet in de mogelijkheid was om alle nuttige gegevens te verschaffen, noch dat hij op dat ogenblik niet in staat werd gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken.

Er dient derhalve geconcludeerd te worden dat de bestreden beslissing de in de middelen aangehaalde bepalingen en beginselen niet schendt die verzoeker verbindt aan het gegeven dat de verwerende partij naar zijn oordeel onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn gezinsleven en hem niet heeft gehoord voordat jegens hem een nadelige individuele maatregel werd genomen, gezien verzoeker vóór het treffen van de bestreden beslissing uitgebreid gehoord is geweest door de Federale Politie, hij blijkens dit verslag geen gewag gemaakt heeft van een relatie met een Nederlandse vriendin en het administratief dossier vóór het treffen van de bestreden beslissing ook geen enkel element bevat waaruit deze relatie blijkt. De Raad benadrukt nogmaals in dit verband dat waar verzoeker in zijn verzoekschrift verklaart dat hij al twee jaar een relatie heeft met een Nederlandse vriendin, het frappant is dat deze relatie niet vermeld wordt in de aanvraag om verblijfsmachtiging die hij op 7 september 2015 heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en overigens evenmin in het verzoekschrift tot nietigverklaring van 4 juli 2016 tegen de beslissing van 16 juni 2016 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Voorts blijkt dat verzoeker in het gesloten centrum op 30 september 2016 een vragenlijst heeft kunnen invullen. In dit document, die door verzoeker zelf ondertekend werd op 30 september 2016, laat verzoeker beknopt weten dat hij in een relatie zit met zijn Nederlandse vriendin. Verzoeker stelt dat ze samenwoonden en van plan waren om hun toekomst samen in België te besteden. Op 4 oktober 2016 nam de verwerende partij telefonisch contact op met de gemeente G. naar aanleiding van de gevoerde procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid. In het verslag van dit telefonisch onderhoud wordt gelezen dat verzoeker informatie is komen inwinnen bij de gemeente i.v.m. het aangeven van een huwelijk, maar dat er geen aanvraag werd ingediend aangezien niet alle documenten in orde waren. De gemeente G. stelde volgens het verslag nog *“Bovendien is E.P. (een Nederlandse onderdane) zich nooit komen aanmelden op de gemeente en heeft zich dus niet in regel gesteld”*.

Dit alles leidt tot de conclusie dat zelfs indien verzoeker door de verwerende partij zelf gehoord zou geweest zijn vóór het treffen van de bestreden beslissing, dit horen niet tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden. Immers blijkt het huwelijksdossier nog niet rond te zijn en is verzoekers vriendin zelfs niet ingeschreven in de gemeente G. waar ze volgens verzoeker samenwonen op hetzelfde adres en van plan zijn een huwelijksdossier in te dienen. Het valt de Raad ook op dat er weinig tastbare elementen zijn ten bewijze van een voorgehouden daadwerkelijke en duurzame relatie van twee jaar. De stukken die verzameld zijn voor de samenstelling van een huwelijksdossier en die gevoegd worden bij het verzoekschrift tonen dit niet aan.

Verder werden er twee loonbrieven toegevoegd aan het verzoekschrift op naam van verzoekers vriendin voor de periodes 29 augustus 2016 - 31 augustus 2016 en 1 september 2016 - 4 september 2016 waarop het verblijfsadres van verzoeker vermeld wordt. Dit kan bezwaarlijk aantonen dat er sprake is van een relatie die valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Het toont niet aan dat verzoeker en zijn vriendin daadwerkelijk samenwonen op hetzelfde adres en zelfs als het dit zou aantonen gaat het maar over een achttal dagen dat bezwaarlijk kan aanvaard worden als een indicatie van een duurzame relatie van twee jaar zoals verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift. Verder wordt nog een wazige afdruk van vier foto's toegevoegd aan het verzoekschrift die niet meer kunnen zeggen dan wat ze zeggen, namelijk dat mensen samen afgebeeld staan. Er wordt ook geen nadere uitleg verstrekt over deze foto's, bijv. waar en wanneer ze gemaakt zijn en wie er allemaal op afgebeeld is. Ze worden in de inventaris van overtuigingsstukken simpelweg aangekondigd als *“Foto's verzoeker en E.P.”*. Ten slotte wordt nog een emailbericht van E.P., opgesteld op 29 september 2016 en gericht aan verzoekers raadsman gevoegd aan het verzoekschrift, waarin ze gewag maakt van het feit dat ze vanaf 11 juli 2016 stukken verzamelt voor het huwelijksdossier en waarin ze de gebeurtenissen uiteenzet die op 29 september 2016 hebben plaatsgevonden. Ze verduidelijkt dat ze aanwezig was op het moment dat verzoeker werd opgepakt en dat ze met verzoeker wil trouwen en hem niet zal opgeven. Dit is een getuigenis van een betrokken partij aan de raadsman van verzoeker en kan wegens het gesolliciteerd karakter ervan bezwaarlijk weerhouden worden. Het getuigt bovendien evenmin van een duurzame relatie van twee jaar. Het valt de Raad op dat geen getuigenisverklaringen van derden over de relatie van verzoeker en zijn vriendin verstrekt worden, evenmin als tussen het koppel uitgewisselde brieven, kaartjes, e-mailberichten, afdrukken van telefoongesprekken, ondernomen uitstapjes, Dus zelfs als verzoeker gehoord zou geweest zijn door de verwerende partij zelf en meegedeeld zou hebben wat hij in het verzoekschrift meedeelt en hierbij de stukken zou meegedeeld hebben die hij bij het verzoekschrift voegt, had dit niet tot een andersluidende beslissing kunnen leiden.

Waar verzoeker de schending opwerpt van artikel 8 EVRM, blijkt uit het ondersteunend betoog dat hij een schending van het respect voor het gezinsleven aanvoert, die bestaat uit de relatie die hij heeft met

zijn vriendin. De Raad kijkt in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21). Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de voorgehouden duurzame relatie van verzoeker met zijn vriendin niet aangetoond wordt, zodat geen beschermenswaardig gezinsleven blijkt in de zin van artikel 8 EVRM. Er kan nog worden benadrukt dat het inreisverbod niet verhindert dat het voorgenomen huwelijk wordt afgesloten in Mongolië of elders. Verzoeker kan, van zodra hij is teruggekeerd naar Mongolië, de opheffing of opschorting van het inreisverbod vragen alsook bij de bevoegde Belgische ambassade een visumaanvraag indienen met oog op het afsluiten van een huwelijk in België indien de huwelijksaangifte bekomen wordt. Er staat bijgevolg nog een wettelijke mogelijkheid open voor verzoeker om bescherming te krijgen van zijn gezinsleven, mocht daar daadwerkelijk sprake van zijn. Het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, kan het voorgehouden gezinsleven van verzoeker niet in die mate storen dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM, minstens toont verzoeker niet aan dat zijn gezinsleven onherstelbaar wordt beschadigd (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker de schending van de hoorplicht en de overige door hem aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk maakt. Een schending van artikel 41 van het Handvest kan niet worden vastgesteld.

Verzoeker maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De materiële motiveringsplicht is evenmin geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoeker voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301), wat in casu niet het geval is.

Samen met de verwerende partij wordt besloten dat het middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN